

Pikoló és Moll mester

- Moll mester.

A név hatására mormogás kelt az összegyűltekek közt.

- Moll! Akinek a koncertjein csillárok zuhannak le!

- Moll! Aki olyan hangokat üt le a zongorán, hogy azt hiszed, a Végzet kopogtat az ajtón!

A király felpattant.

- Igen, a nagy Moll! Ő kell nekem! Még ma érte küldök!

Másnap Pikoló úrfi szokásos zenés körútját végezte a város mellett. Fújta a harsonát, amitől a déli bástya szomorú megadással összeomlott, a délkeleti torony pedig inogni kezdett. Egyszer csak szikár alak lépett elé. A királyfi megtorpant. A férfi tetőtől talpig feketébe öltözött, haja borzasan meredt az égre. Sápadt volt, karikás szemű.

- Üdv, felség - köszöntötte mélabús hangon. -

A nevem Moll. Én leszek Felséged zenetanára.

- Hiszen én tudok zenélni! - húzta el száját a királyfi.

- Valóban? - kérdezte Moll. - Halljam!

- Mit játszszak? - kérdezte Pikoló izgatottan.

- Egyszerű skálázás is megteszi.

A királyfi gúnyosan cöccentett, és nagy levegőt véve fújni kezdte a harsonát. A délkeleti torony

követe a déli bástyát.

Moll meg se rezdült.

- Hogy tetszett?

- Jó - biccentett Moll. - Most úgy, hogy élvezzem is.

- Hát nem élvezted? - nézett nagyot a királyfi.

- Mit élveztem volna? Hamis volt.

- De hiszen szólt!

- Az nem jelent semmit - felelte Moll. - Ha tiszta hangot akarsz, másképp kell megfújni.

- Hogyan?

- Szorítsd le az alsó ajkad, és kerekítsd a felsőt - Moll, miközben ezt mondta, szájával mutatta is, mire gondol.

A királyfi elképedt.

- Hiszen így nehezebb!

- Így szebb. Próbáld meg!

Pikoló próbálta. Sokáig tartott, mire megtalálta a megfelelő ajakállást, és megfújta a hangszert.

Nem is sikerült valami erősre, kis sípolás volt csak.

Felnézett. Fülelt.

- Nem dőlt le semmi - mondta csalódottan.

- Nem is kell - felelte Moll.

Ez volt az első lecke.